

คำพูดที่สูงส่งแสนหวานของมาเตซวารีจี สำหรับอ่านในชั้นเรียนในวันของการจดจำระลึกถึงมามา

การกระทำคือเหตุผลสำหรับความสุขและความทุกข์

มนุษย์ทุกคนรู้ว่าความสุขและความทุกข์ในชีวิตเป็นผลลัพธ์ของการกระทำของเรา เราต้องได้กระทำการกระทำเช่นนั้นมาก่อนหน้านี้ซึ่งเราต้องมีประสบการณ์ของผลสืบเนื่องของการกระทำเหล่านั้นในรูปของความสุขหรือความทุกข์ ดังนั้นความสุขและความทุกข์เชื่อมโยงกับการกระทำของเรา กรรมไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นชะตากรรม (คิสมेत kismet) บางคนคิดว่าสิ่งนี้อยู่ในชะตากรรมของเขา และดังนั้นพวกเขาพิจารณาว่าความสุขและความทุกข์เป็นชะตากรรมของพวกเขา นี่เป็นเหมือนกับการพูดว่าพระเจ้าได้สร้างชะตากรรมหรือบางคนอื่นได้สร้างชะตากรรมขึ้นมา เหตุนี้เองพวกเขาจึงพูดว่ามันอยู่ในชะตากรรมของพวกเขา อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องเข้าใจว่าใครสร้างชะตากรรมของเรา พระเจ้าไม่ได้สร้างชะตากรรมของเรา ไม่ใช่ชะตากรรมของเราได้ถูกสร้างขึ้นล่วงหน้า ไม่ใช่ ประสบการณ์ของความสุขและความทุกข์ที่ผู้คนมี ถูกสร้างขึ้นโดยมนุษย์เอง เพราะมนุษย์เป็นผู้สร้างการกระทำ เหตุนี้เองจึงเป็น*ความรับผิดชอบ*ของเราเอง “เมื่อท่านเพาะหว่านสิ่งใด ท่านจะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น” เป็นคำพูดที่รู้จักทั่วไปและใครก็ตามทำสิ่งใดได้รับผลของสิ่งนั้น มีกล่าวไว้ในกิตติด้วยเช่นกันว่า “มนุษย์เป็นเพื่อนของเขาเองและศัตรูของเขาเอง!” ไม่ได้กล่าวไว้ว่า “ฉันเป็นศัตรูของคุณ ฉันเป็นเพื่อนของคุณ” ไม่ใช่ มนุษย์เป็นเพื่อนของเขาเองและเป็นศัตรูของเขาเอง และเหตุนี้เองบุคคลคือเพื่อนของตนเองและศัตรูของเขาเอง เขา นำความสุขและความทุกข์สู่ตนเอง ดังนั้นจึงชัดเจนว่าบุคคลมีตนเองรับผิดชอบสำหรับความสุขและความทุกข์ของตนเอง เหตุนี้เองเมื่อไรก็ตามที่เธอมีความสุขในรูปใด เธอพยายามที่จะเอาความทุกข์ออกไป เมื่อมีการบราหรือต่อสู้เกิดขึ้นบางแห่ง เธอพยายามที่จะหยุดสิ่งนั้นและบางครั้งสำหรับบางคนมีความตายก่อนวัยอันสมควร และดังนั้นพวกเขามีความสุขและแล้วพวกเขาคิดว่า “ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นกับฉัน” ด้วยกำลังแรงนั้น เพราะเขาเริ่มที่จะตำหนิพระเจ้าสำหรับสิ่งนั้น แต่ใครเล่าได้ทำทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพวกเขา ความตายก่อนวัยอันสมควรที่ได้เกิดขึ้น หรือประสบการณ์ของความทุกข์ในรูปของความเจ็บป่วยบางอย่าง พระเจ้าได้นำสิ่งนั้นมาหรือ? การต่อสู้และการบราทั้งหมด สาเหตุทั้งหมดของความทุกข์ซึ่งคงอยู่ในโลก พระเจ้าได้สร้างทั้งหมดนั้นหรือ? พระเจ้าคือผู้ที่เธอร้องเรียกว่าเป็นผู้จัดความทุกข์และผู้ประทานความสุข เหตุนี้เองเมื่อไรก็ตามที่ลูกมีความสุขใด ลูกจดจำท่าน แม้เมื่อร่างกายของลูกมีความเจ็บป่วย ลูกร้องเรียกหาพระเจ้า: โอ้ พระเจ้า! ลูกจดจำท่านเท่านั้นในเวลาของความทุกข์ ดังนั้นบอกฉันสิ ถ้าพระเจ้าได้เป็นเหตุของความทุกข์ให้แก่ลูก ผู้ที่เป็นเหตุของความทุกข์ควรทำอะไร? เราต้องคิดใคร่ครวญถึงสิ่งนี้ว่า: ใครก็ตามที่ลูกจดจำในเวลาของความทุกข์ ลูกไม่สามารถพูดถึงผู้หนึ่งว่าเขาเป็นเหตุของความทุกข์ให้แก่ลูก นี่ก็เป็นบางสิ่งที่ต้องเข้าใจด้วยเช่นกัน เนื่องจากเราจดจำท่าน เรามีความสัมพันธ์ต่างออกไปกับท่านอย่างแน่นอน ไม่ใช่ความสัมพันธ์ของผู้ประทานความสุข สิ่งนี้แสดงว่าเหตุผลสำหรับความสุข หรือบุคคลที่รับผิดชอบเป็นบางคนอื่น แม้ในสิ่งนี้ไม่มีบุคคลที่สาม หนึ่งในตนเองและอีกผู้หนึ่งคือผู้สร้างของฉัน เท่านั้นเอง มีเพียงสองเท่านั้น หนึ่งในสิ่งนี้ไม่มีบุคคลที่สาม หนึ่งในตนเองและอีกผู้หนึ่งคือพ่อ ดังนั้นไม่พ่อรับผิดชอบ ก็ฉันรับผิดชอบผู้ใดผู้หนึ่ง อย่างไรก็ตามเมื่อฉันมีความสุข สำหรับฉันดูราวกับว่าผู้สร้างนั้นได้เป็นเหตุของความทุกข์ให้แก่ฉัน ภายในฉันรู้สึกว่าคุณคือผู้ประทานความสุขของฉัน เป็นราวกับว่าลูกร้องขอการคำจุนของความสุข โอ้ พระเจ้าจัดความทุกข์นี้เกิด! พระเจ้า ให้ชีวิตที่ยืนยาวแก่ฉัน! มองดู ผู้คนแม้ร้องขอชีวิตที่ยืนยาว ชีวิตที่ยืนยาว ความทุกข์ ความเจ็บป่วยของร่างกาย การต่อสู้หรือการบราใดๆ เหตุผลใดก็ตามของความไม่สงบที่มี พวกเขากร้องขอพระเจ้า เมื่อเด็กคนใดไม่รู้คิด พวกเขาพูดว่า โอ้พระเจ้า ให้ “สุ่มส” (สติปัญญาที่ดี) แก่เขาเกิด ดังนั้นพวกเขากร้องขอการนำทางจากท่าน เมื่อสิ่งใดนำความสุขหรือความทรมานมาให้แก่เขา พวกเขาจะจดจำท่านในความสุขทรมานนั้น และพวกเขากร้องขอจากท่านสำหรับสิ่งใดที่พวกเขาต้องการ เนื่องจากพวกเขากร้องขอบางสิ่งจากท่าน ท่านต้องเป็นผู้ประทานของสิ่งนั้นอย่างแน่นอนและท่านต้องเป็นผู้ที่ให้ความสุขแก่เรา นี่หมายความว่าท่านเท่านั้นมีการเยียวยารักษาสำหรับทุกสิ่ง เราไม่จดจำท่านไปอย่างนั้นแต่ท่านมีการเยียวยารักษา ดังนั้นนิสัยอะไรก็ตามที่เรามี ไม่ว่าจะรู้หรือไม่รู้ เราจดจำพระเจ้าในเวลาของความทุกข์อย่างแน่นอน เมื่อใดก็ตามที่สิ่งใดเกิดขึ้นเราพูดทันทีว่า “โอ้ พระเจ้า!” ไม่ว่าจะบางคนรู้หรือไม่ว่าพระเจ้าเป็นใครก็ตาม ท่านเป็นอะไร สิ่งนี้ออกมาจากปากของพวกเขาอย่างแน่นอน นี่ต้องเป็นที่เข้าใจด้วยเช่นกัน ในที่สุดแล้ว ผู้ที่เราจดจำมีการเชื่อมโยงกับความสุขของเราทั้งหมดหรือ? ท่านคือผู้ประทานความสุขหรือท่านมีการเชื่อมโยงกับการให้ความสุขแก่เรา แม้การจดจำระลึกถึงของเราแสดงว่างานของท่าน

ไม่ใช่เป็นเหตุของความทุกข์แก่ผู้ใด ถ้าท่านเป็นเหตุของสิ่งนั้นสำหรับเรา เราจะจดจำท่านด้วยเหตุใด โดยทั่วไปเราจะรู้สึกโกรธกับใครบางคนที่เป็นเหตุของความทุกข์ให้กับเรา เธอจะคิดว่า: ฉันไม่รู้ฉันควรทำอะไรกับเขา อย่างไรก็ตามสำหรับพระเจ้า ลูกรู้สึกถึงความรักเสมอ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาของความทุกข์ ดังนั้นความสัมพันธ์ของท่านกับเราคือความสัมพันธ์ของความสุขอ่างแน่นอน ดังนั้นบางสิ่งอื่นจะต้องเป็นสาเหตุของความทุกข์ของเราอย่างแน่นอน ไม่มีบุคคลที่สาม: หนึ่งคือตัวฉันเองและท่านเป็นอีกผู้หนึ่ง ดังนั้นฉันรับผิดชอบอย่างแน่นอน (สำหรับความทุกข์ของฉัน)

ดังนั้นฉันเป็นเครื่องมือสำหรับอะไรก็ตาม ฉันเป็นผู้ที่รับความทุกข์นั้น ฉันสร้างสิ่งนั้นสำหรับตนเองด้วยตนเอง ดังนั้นนี่เป็นสิ่งที่ไม่รู้คิดอย่างมาก ฉันต้องการเป็นอิสระจากสิ่งใด ฉันสร้างสิ่งนั้นสำหรับตัวฉันเอง ดังนั้นนี่คือบางสิ่งที่น่าประหลาดใจ ใช่หรือไม่ ผู้คนไม่ต้องการความทุกข์แต่พวกเขาเฝ้าแต่สร้างความทุกข์ ดังนั้นมีบางสิ่งอย่างแน่นอนที่พวกเขาไม่ได้รับ ที่พวกเขาไม่ได้เข้าใจ ดังนั้นอะไรก็ตามที่ลูกไม่รู้ อันดับแรกลูกต้องพยายามที่จะค้นหาเกี่ยวกับสิ่งนั้น ฉันต้องมีความรู้บางอย่างอย่างแน่นอนและมีความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งนั้น ก่อนอื่นใดฉันต้องมองหาความเข้าใจนั้น อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าประหลาดใจคือแม้วันนี้ผู้คนที่น่าสงสารมีข้อแก้ตัวมากมายเกี่ยวกับความไม่เข้าใจสิ่งต่างๆเช่นนี้ พวกเขาพูดว่าพวกเขาไม่ว่างหรือไม่มีเวลา พวกเขาควรทำอะไร ควรที่เราจะดูแลครัวเรือนและธุรกิจ หรือทำสิ่งนี้ ทำสิ่งนั้น? เราควรทำอะไร? เหตุนี้เองพวกเขาเป็นทุกข์ในการดูแลทุกสิ่ง เนื่องจากฉันได้สร้างความทุกข์นี้ โดยการพูดว่า “นี่คือของฉัน นี่คือของฉัน” เนื่องจากฉันรับเอาความทุกข์นี้มาให้แก่ตนเอง ก่อนอื่นใด ฉันต้องพยายามที่จะแก้ไข เมื่อนั้นเป็นเหตุของความทุกข์สำหรับตนเอง ฉันควรรู้ว่าอะไรเป็นเหตุผล สำหรับอะไรก็ตามที่กำลังเป็นเหตุของความทุกข์ให้แก่ฉัน ก่อนอื่นใดฉันต้องมีความเข้าใจว่าเหตุใดฉันจึงไม่มีความสุข ความสุขนั้นไม่ใช่สำหรับฉันหรือ? ก่อนอื่นใด ฉันควรค้นหาคำตอบ

ข้อมูลนี้สามารถพบได้ในความเข้าใจว่าทุกสิ่งที่ลูกพิจารณาว่าเป็นของลูกคือเหตุผลสำหรับความทุกข์ของลูก เป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตที่จะรู้ว่าการเยียวยาสำหรับความทุกข์นั้นคืออะไร แม้ขณะที่รู้สิ่งนี้พวกเขาพูดว่า “ฉันจะสามารถทำอะไรได้ ฉันจะทำได้อย่างไร” ฉันควรละทิ้งครัวเรือนของฉันและทุกสิ่งหรือไม่? ดังนั้นนี่เป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจในลักษณะที่สติปัญญาของมนุษย์ทำงาน แม้ว่าพวกเขาได้รับความเข้าใจ เพราะเขาไม่สามารถชิมซับบ้าง เราเข้าใจสิ่งเหล่านี้ด้วยประสบการณ์ และแล้วหลังจากชิมซับบ้างนี้ เราแบ่งปันสิ่งนี้ให้กับท่าน นี่คือบางสิ่งที่ต้องมีประสบการณ์ เรามีประสบการณ์สิ่งนี้อย่างแน่นอนเพราะเหตุนี้เองเราจึงบอกพวกท่านว่าพวกท่านสามารถได้รับความสุขในทางปฏิบัติจริงได้อย่างไร พวกเราได้มีความปรารถนานี้มาเป็นเวลาที่ยาวนาน เวลาที่ผู้ประทานความสุขนั้นตัวท่านเองได้ให้คำแนะนำของท่านแก่เราว่า: โอ ลูกๆ ลูกได้กลับมาไม่มีความสุขได้อย่างไร เป็นความผิดของลูกเอง แต่สิ่งใดในลูกที่ลูกเองไม่รู้ และเป็นเหตุผลว่าทำไมลูกจึงรับความทุกข์นั้นมาสู่ตนเอง เป็นการกระทำของลูกเองที่เป็นเหตุผลสำหรับความทุกข์ของลูกใช่หรือไม่ มาและเข้าใจสิ่งนี้ ดุสิ! เรากำลังเสนอสิ่งนี้ให้แก่พวกท่าน แม้กระนั้นก็เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ยินสิ่งนี้ ผู้คนที่น่าสงสารพูดว่า: บางทีเราต้องอยู่ไปอย่างนี้ นี่เรียกว่าความผูกพันยึดมั่นต่อมายา มายาได้คว้าจับพวกเขาไว้อย่างสมบูรณ์และอะไรก็ตามที่พวกเขาเพียรพยายามอย่างหนักตลอดทั้งวัน พ่อท่านเองบอกพวกเขาว่าอะไรเหตุผลสำหรับความทุกข์และความสุขของพวกเขา

พ่อท่านเองพูดว่า: พ่อได้มาเพื่อพาลูกออกไปเพื่อนำเอาความทุกข์ของลูกทั้งหมดออกไปแล้วให้ความสุขแก่ลูก เหตุนี้เองลูกร้องเพลงว่า โอ ผู้จัดความทุกข์และผู้ประทานความสุข ไม่เคยพูดเลยว่าวันนี้ท่านเป็นเหตุของความทุกข์ให้แก่เราและขจัดความสุขของเราออกไป ไม่ใช่ ท่านคือผู้จัดความทุกข์ทั้งหมดของเราออกไป พ่อพูดว่า ฉันได้มาเพื่อนำเอาความทุกข์ของลูกออกไปเป็นพิเศษ อย่างไรก็ตามเพื่อทำสิ่งนั้นพ่อสอนลูกถึงวิธีทำการกระทำที่ความทุกข์ของลูกจบสิ้น อะไรก็ตามที่พ่อสอนและอธิบายแก่ลูกจงเข้าใจสิ่งนั้น และเพียงทำความเพียรพยายาม และความทุกข์ของลูกจะจบสิ้น พ่อให้คำสอนแก่ลูกที่จะจบสิ้นความทุกข์ของลูก ดังนั้นชิมซับบ้างเหล่านั้น เพราะคำสอนนี้เป็นทรัพย์สินสมบัติของลูก อย่างไรก็ตามผู้ที่ยากจนน่าสงสารมีข้อแก้ตัวราวกับว่าพวกเขากำลังทำบางสิ่งให้กับพระเจ้า บางคนพูดว่าถ้าฉันมีเวลานั้นจะทำสิ่งนั้น โอพี่น้องที่รักเป็นในกรารับประทาน การดื่ม และรับใช้ทุกคนและในบัญญัติของการกระทำเหล่านั้นที่ลูกได้สร้าง ที่ลูกได้กลับมาไม่มีความสุข ในด้านหนึ่งลูกพูดว่าลูกต้องการได้รับการปลดปล่อยจากความทุกข์ และอีกด้านหนึ่งถึงแม้ว่าพ่อนั้นแสดงหนทางให้แก่ลูกที่จะกลับมาเป็นอิสระจากความทุกข์ เรานั้นทั้งหมด สิ่งนี้ก็ยากที่จะนั่งอยู่ในสติปัญญาของผู้ใด ในลักษณะนี้ กิเลสทั้ง 5 เรียกว่าเป็นมายา แต่ผู้คนคิดว่าความมั่งคั่งและทรัพย์สินเป็นมายา บ้างพูดว่าร่างกายของพวกเขาเป็นมายาและพวกเขาพยายามที่จะหาวิธีที่จะปกป้องตนเองจากสิ่งนั้น อย่างไรก็ตามพ่อพูดว่า เหตุผลสำหรับความทุกข์ของลูกเป็นบางสิ่งอื่น วัตถุประสงค์เป็นสิ่งสร้างของพ่อ อะไรก็ตามที่คงอยู่ตลอดไปไม่ใช่สาเหตุของความทุกข์ ลูกมีบางสิ่งที่

เกินอยู่ในลูกที่เป็นเหตุของความทุกข์แก่ลูก สิ่งนี้เรียกว่าเป็นกิเลสทั้ง 5(มายา) กิเลสไม่ใช่ร่างกาย โลกไม่ได้ถูกทำขึ้นด้วยกิเลส ความมั่งคั่งและทรัพย์สมบัติไม่ใช่กิเลส กิเลสเป็นบางสิ่งอื่นและเมื่อกิเลสเหล่านี้มาคงอยู่ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดก็กลายเป็นเหตุของความทุกข์ มิฉะนั้นอุปสรรคสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหมดเหล่านี้เป็นเหตุผลสำหรับความสุขของเรา สำหรับดวงวิญญาณ ทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งและอื่นๆเป็นเหตุผลสำหรับความสุขของเรา แต่เพราะเราไม่มีความรู้ที่เต็มเปี่ยมเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด สิ่งเหล่านี้จึงสร้างความทุกข์ให้แก่ลูก ไม่ใช่สิ่งที่สร้างที่คงอยู่ตลอดไปที่พ่อสร้างคือเหตุผลสำหรับความสุข ไม่เลย ลูกเป็นเหตุของความทุกข์ของลูก บางสิ่งอื่นได้พัฒนาขึ้นมาในลูก บางสิ่งอื่นนั้นคือมายา กิเลสทั้ง 5 เวลาที่ลูกต้องขจัดสิ่งเหล่านี้ออกไป ผู้คนพูดว่าพระเจ้าให้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ถ้าพระเจ้าให้บางสิ่งใด จะเป็นบางสิ่งของความสุข ถ้าลูกได้ใส่กิเลสต่างๆเข้าไปในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและทำให้สิ่งเหล่านี้เสียหาย เหตุนี้เองพ่อพูดว่า ขจัดกิเลสเหล่านี้และลูกจะกลับมามีความสุขตลอดเวลา สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะต้องเป็นที่เข้าใจ ลูกจะต้องใช้เวลาบ้างสำหรับสิ่งนี้ ลูกจะต้องเรียนรู้วิธีที่จะขจัดความทุกข์ของลูก สำหรับสิ่งนี้ลูกได้รับการบอกให้มาครึ่งแล้วครึ่งเล่าและเรียนรู้บางสิ่ง อย่างไรก็ตามไม่ควรจะเป็นว่าลูกได้ขจัดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่นี้และเมื่อลูกออกไปทุกสิ่งก็จบสิ้น บางคนพูดว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นไปสำหรับผู้อาวุโสหรือผู้ที่สูงอายุ เป็นเพียงผู้ที่สูงอายุเท่านั้นผู้ที่ต้องสร้างชีวิตของพวกเขาหรือ? ผู้ที่สูงอายุคือผู้ที่ได้ปีนขึ้นบันไดผิดและแล้วหลังจากมีประสบการณ์นั้น ได้ลงบันไดมาแล้ว แทนที่เป็นเช่นนั้นเหตุใดไม่เดือนตนเองก่อนปีนขึ้นบันไดนั้น และเข้าใจวิธีที่ลูกจะมีชีวิตอยู่ เหตุนี้เองลูกได้รับคำแนะนำ: เข้าใจสิ่งเหล่านี้ และทำความเข้าใจพยายามอย่างเต็มที่ที่จะขจัดรากเหง้าของความทุกข์ของลูก เหตุผลสำหรับความสุขของลูก

เราต้องเข้าใจในสิทธิที่เรามีเหนือพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ผู้ที่เป็นพ่อของทุกคนและประกาศสิทธิ์นั้นด้วยเช่นกัน ลูกต้องไม่เพียงแต่เรียกท่านว่าเป็นพ่อของลูก แต่ลูกควรมาและฟังและเข้าใจว่าอะไรที่ลูกต้องได้รับจากท่าน เราจะเฝ้าแต่ทำการเสนอนี้ให้แก่ทุกคน ก่อนหน้านั้นเช่นกัน เราได้ให้การเชื่อเชื่อยุนี้และศาสนนี้แก่ทุกคน และแล้วเพียงกำมือเดียวจากหลายล้านได้ตื่นขึ้น สิ่งเดียวกันได้เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นด้วยและเหตุนี้เองพระเจ้าท่านเองพูดว่า: เพียงกำมือเดียวจากหลายล้านรู้จักฉัน ดังนั้นหลังจากที่ได้มาที่นี้ ลูกต้องเข้าใจสิ่งเหล่านี้และแล้วพูดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้และสัมผัสสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไม่สามารถที่จะอธิบายได้เพียงในวันเดียวเท่านั้น อัจชะ

ถึงลูกๆที่อ่อนหวานที่สุด รัก ระลึกถึงและนมัสเต

พร: : ขอให้ลูกได้รับการหลุดพ้นในชีวิต และมีความซาบซึ้งทางจิตเสมอด้วยการอยู่อย่างตระหนักรู้ในรูปที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้ของลูก

ความสุขสันต์ของชีวิตบราห์มินอยู่ในสภาพของการหลุดพ้นในชีวิต ผู้ที่อยู่อย่างตระหนักรู้ในรูปที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชาของพวกเขา ดวงตาของพวกเขาไม่สามารถถูกดึงดูดไปสู่สิ่งใดนอกจากพ่อได้ ผู้คนทั้งหมดและสิ่งของในครอบครองทั้งหมดด้วยตนเองนั้นก้มลงเบื้องหน้าดวงวิญญาณที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชา ดวงวิญญาณที่มีค่าควรแก่การกราบไหว้บูชาไม่ถูกดึงดูดไปสู่สิ่งใด พวกเขาไม่ก้มลงในจิตใจหรือสติปัญญาของพวกเขาแก่ผู้ใด ไม่แม้ร่างกาย ความสัมพันธ์ สิ่งของในครอบครองหรือสันสการ์ของพวกเขาเอง พวกเขาไม่เคยถูกผูกในบ่วงพันธะใดและเฝ้าแต่มีประสบการณ์สภาพของการหลุดพ้นในชีวิตอย่างสม่ำเสมอ

คติพจน์: ผู้รับใช้ที่แท้จริงคือเครื่องมือและผู้ที่มีความถ่อมตน

*** โอม ขานติ ***